

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 8.

Fylke: Sør-Trøndelag.

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Singasaas.

Emne: Beit og Brom.

Bygdelag:

Oppskr. av: Chr. Lodgaard.

Gard:

(adresse): Singasaas.

G.nr.

Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

OPPskrifta er delvis etter min erfaring, og sup-
plert etter andre fortellere.

„Brøtt“ har vært brukt mye som hjelpefo'r i gam-
le dage, naa er det ingen som bruker brøtt, i allfall ik-
ke beregnet paa støinad i fo'rvegen. En kan naa ta med seg
litt, naar en gaar i skogen det samme, saa dyrene kan faa
litt frisk aa tygge paa. Dat var mest bjørk, men ogsaa
andre tresorter ble brukt, rogn, selje og asp, men ikke old-
er-or. Brøtte ble tatt naar det led ut paa vinteren, helst
paa vaarparten.

4. Karene tok med seg et langt „Røggbeinde“ „Røgg-
beinde“, og en „Løvsigd“ naar de gikk til skogen for
at hente brøtt, og de kunde da bære heim store bærer,
som de kastet opp i baasene til storføet, eller opp i sau-
garene og gjeitbaasene. Brøtt var det beste gjeite fikk.

Undertia ble det hugget mye løvved til brennsel i
nærheten av gaarden, og da ble mye av de fineste kvistene
kjørt ned paa gaardstunet, og hagget opp paa en huggestab-
be med en bile.

5. Alle dyr kunde faa brøtt, men det ble aldrig blan-
det med noe annet fo'r. En regnet med brøtt som et ser-
deles godt hjelpefo'r. serlig naar „Vaarknipa“ kom for al-
vor.